

ת"פ 32594/03/13 - מדינת ישראל נגד א ס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 32594-03-13 מדינת ישראל נ' א ס

בפני
בעניין: כב' השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א ס

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע בביצוע עבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ועבירה של איומים.

על פי עובדות כתב האישום, בראשית שנת 2012, תקף הנאשם את ע ס, מי שהיתה רעייתו אותה העת (להלן: "המתלוננת") בכך שמשך אותה בשערה וחבט באגרופו בפניה.

הנאשם איים על המתלוננת בכך שהתקרב אליה כשהוא מחזיק בידו בסכין בתנועה מאיימת. אמה של המתלוננת מנעה מהנאשם מלהתקרב אליה.

טיעוני התביעה לעונש

נוכח קיומו של סיכוי להישנות התנהגות העבירה ונטילת אחריות מוגבלת מבקשת התביעה להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו עונש מאסר מותנה ו-100 שעות של"צ.

בהתייחס לבקשת הנאשם להימנע מהרשעתו סבורה התביעה כי עניינו של הנאשם אינו עונה על המבחנים שנקבעו בפסיקה לביטול הרשעה, ובפרט לא הוכח איזה נזק יגרם לנאשם בהרשעתו.

מנגד מבקש הסגור לאמץ במלואה את המלצת שירות המבחן בציינו כי הנאשם נעדר עבר פלילי ובני הזוג התגרשו ואינם חיים יחד.

בנוסף ציין את החשש כי הרשעה תביא לשלילת רישיונו כנהג רכב ציבורי.

תסקיר שירות המבחן

עמוד 1

הנאשם יליד 1979, בן בכור במשפחה מוסלמית המונה זוג הורים ו-4 ילדים.

הנאשם בעל תעודת הנדסאי מכונות וסיים קורס נהג רכב ציבורי במכללת סכנין. בעבר, עבד הנאשם כנהג אוטובוס בחברת "אגד" ובחברת "האוטובוסים המאוחדים" במזרח ירושלים.

בשנה האחרונה עבד הנאשם כמלצר במסעדה באזור המרכז למשך כשבעה חודשים. באותה תקופה התגורר בתל אביב אצל מכרים וחזר לבקר את בני משפחתו בסופי שבוע.

כיום, הנאשם מובטל ונמצא בתהליך מציאת תעסוקה. הנאשם מלווה את אביו לטיפולים, בשל מצבו הבריאותי שנפגע בעקבות אירוע מוחי שעבר.

אמו של הנאשם, עקרת בית, סובלת אף היא מבעיות בריאותיות ומטופלת תרופתית.

שני ההורים מתוארים כדמויות מטיבות עבור ילדיהם.

לדברי הנאשם בשנת 1997 נישא לראשונה, וכעבור שנתיים, התגרש. לדבריו לא אהב את התנהגותה של אשתו, אך לא הסכים לפרט מעבר לכך.

בשנת 2011 נישא הנאשם למתלוננת, ובחלוף מספר חודשים החלו ביניהם ויכוחים על רקע אי הסכמה באשר לחלוקת התפקידים בין בני הזוג.

הנאשם תיאר את המתלוננת כאישה אלימה, עצבנית, מרדנית, שאינה מתחשבת במצבו הכלכלי של בעלה. כן תיאר אלימות מילולית הדדית ביניהם וויכוחים תמידיים.

פרט לאירוע המתואר בכתב האישום, שלל הנאשם שימוש באלימות כלפי המתלוננת.

בשיחה עם שירות המבחן, סיפר הנאשם כי לא היה מעוניין בגירושין וניכר היה כי הוא מתמודד עם מצוקה רגשית בעקבות גירושיו. לדברי הנאשם הקשר עם המתלוננת נותק ואין הוא יודע קורותיה.

התייחסותו של הנאשם לעבירות:

בהתייחס למעורבותו בעבירות הנוכחיות, נטל הנאשם אחריות חלקית על מעשיו, תיאר את מעשה העבירה ואת חלקו בה כהגנה עצמית ובלטה בגישתו עמדה קרבנית. הנאשם נטה לטשטש ולמזער את חומרת מעשיו ונסיבות האירוע, התקשה להפגין אמפתיה כלפי המתלוננת והיה ממוקד בנזק שנגרם לו כתוצאה מהאירוע ומההליכים הפליליים נגדו.

להערכת שירות המבחן, ברקע לביצוע העבירות דימוי עצמי נמוך וקושי להתמודד עם קונפליקטים ביחסים, גישה נוקשה

לגבי זוגיות ונטייה לאימפולסיביות במצב בו חווה הנאשם תחושת פגיעה.

שירות המבחן מציין את הקושי לספק הערכה מלאה ביחס לנאשם, שכן המתלוננת לא אותרה ועמדתה לא נשמעה באשר למערכת היחסים בין השניים ובנוגע לאירוע נשוא כתב האישום.

הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום:

שירות המבחן מציין כי נטילת האחריות החלקית מצד הנאשם והקושי שלו להפגין אמפתיה ביחס לנזק שנגרם למתלוננת, מהווים גורמי סיכון להישנות התנהגות בעייתית.

לצד זאת, הראה הנאשם יכולת ומסוגלות בתחום התעסוקה במשך השנים, הינו נעדר עבר פלילי, לאורך השנים לא נחשף לעבריינות והינו מבטא ערכים נורמטיביים - אלו מהווים להערכת שירות המבחן גורמי סיכוי לשיקום ולהימנעות מביצוע עבירות נוספות.

המלצה ותוכנית שיקום:

לאור העובדה שמדובר בעבירה פלילית ראשונה ממליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם, על מנת למנוע פגיעה אפשרית בסיכויי העסקתו בעתיד, ולהטיל על הנאשם של"צ בהיקף של 100 שעות כענישה מוחשית.

דין וגזירת דין

בהתאם לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, לשם כך יש להתחשב בערך החברתי הנפגע, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

עבירת התקיפה

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפיצות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 מדינת ישראל נגד פלוני נפסק מפי כב' השופטת בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להתריע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל נפסק מפני כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הינו הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה ממשית, כעולה מכתב האישום. כפי שעולה מן **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, הנאשם תקף את המתלוננת על רקע יכוח שפרץ ביניהם, במהלכו משכה בשערה והכה אותה במכת אגרוף בפניה.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שבפני הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין ענישה בדמות מאסר מותנה הצופה פני עתיד לבין מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה בן מספר חודשים הכל בכפוף לנסיבות המקרה, חומרת התקיפה, ונסיבותיו המיוחדות של העבריין:

בת"פ (שלום-ראשל"צ) 14628-01-11 מדינת ישראל נ' שרון חדד (9.10.12), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש בכך שבמהלך יכוח, הנאשם בעט במתלוננת ומשך בשערותיה. בהמשך, משהגיעה המתלוננת הביתה, הנאשם דחף הנאשם מספר פעמים עד שנחבטה בגבה. כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות, סימנים אדומים וסימנים שנראו כשריטות בידיה, סימנים אדומים בגבה, וסימנים כחולים ברגלה.

בית המשפט הסתפק בהטלת מאסר מותנה בין היתר בשל עבר פלילי נקי והליך טיפולי.

ברע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.13) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה המערערת, שהורשעה בבית משפט השלום בעבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ועבירה של איומים. על פי עובדות כתב האישום, במהלך יכוח בינה לבין בעלה לשעבר (להלן: "המתלונן") השליכה המערערת נעל לעברו והכתה אותו באגרופיה. כתוצאה ממעשים אלו, גרמה המערערת למתלונן דימום באף, ושברה את משקפיו. בית משפט השלום הטיל על המערערת עונש מאסר מותנה בן-4 חודשים וקנס. בית המשפט המחוזי הורה על זיכוייה של המערערת מעבירת האיומים וביטל הרשעתה בעבירות האחרות, נוכח העדר עבר פלילי ובשים לב למערכת היחסים המורכבת בין השניים והסתפק בהחתמתה על התחייבות.

בע"פ (בש) אלכסנדר סולימובסקי נ' מדינת ישראל (11.12.13), נדחה ערעור על אי ביטול הרשעה. המערער הורשע בבית המשפט השלום בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-3 עבירות של איומים. הנאשם נדון 4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. באותו ענין, במהלך יכוח בין הנאשם לבין בת זוגו דאז על רקע היותו של המערער בגילופין, איים המערער על המתלוננת וכאשר ברח לחדר סמוך ונעלה את הדלת, בעט המערער

בדלת וביקש להיכנס פנימה. המערער איים על המתלוננת לא אחת בפגיעה בגופה. בהמשך תקף המערער את המתלוננת והיכה אותה במכת אגרוף בצדו השמאלי של ראשה, ותוך כדי כך פגע במצחה של הבת, אותה החזיקה המתלוננת בידה. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

בת"פ (ראשל"צ) 28841-09-12 מדינת ישראל נ' דמירי (25.2.14), הורשע הנאשם בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-4 עבירות הפרת הוראה חוקית (הקשורות לעבירת התקיפה). הנאשם גרם לבת זוגו פצע מדמם בשפתייה, שריטה בידה, אדמומית ונפיחות מתחת לעין. בית המשפט קבע כי בנסיבות הענין מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה שיש שירות בעבודות שירות למאסר בפועל למשך חודשים מספר, והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 2602/14 טצילו גובנה נ' מדינת ישראל (4.5.14) דחה במ"ש רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, חבט הנאשם בראשה של אשתו מספר פעמים באמצעות בקבוק בירה שהיה בידו. כתוצאה ממעשיו, חשה המתלוננת ברע, ראשה הסתחרר, היא הקיאה ונגרם לה חתך בקרקפת באורך 5 ס"מ שדרש תפירה. בית משפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם וקבע כי **"מתחם העונש הראוי במקרה זה נע בין ששה חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, והמקרה - אלמלא נסיבותיו המיוחדות (המלצת שירות המבחן, שהותו הממושכת של המבקש במעצר בית, גירושי בני הזוג, היעדר עבר פלילי למבקש ומצבו האישי של המבקש) - מחייב השתת תקופת מאסר של 12 חודשים."** באיזון בין השיקולים השונים, החמיר בית המשפט עם הנאשם והטיל עליו 7 חודשי מאסר.

בנוסף, אפנה לפסק דינו של כב' השופט אילן בן דור **בת"פ (שלום -ראשל"צ) 4018/09 מדינת ישראל נ' א.א.** (10.10.13), שם הורשע נאשם, נעדר עבר פלילי, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. הנאשם אחז בחוזקה את המתלוננת, הצמידה לקיר, סטר לה והפילה לרצפה. כשניסתה לקחת ממנו טלפון סלולארי כדי להתקשר למשטרה הדפה וגרם לה סימנים אדומים בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל והטיל על הנאשם מאסר מותנה בצירוף עונשים נלווים.

בפסק הדין מפנה כב' השופט אילן בן דור לפסיקה אותה ריכז בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש בנסיבות דומות למקרה שבפני:

" ברם בחינת מעשים הדומים יותר בנסיבותיהם מצביעה על מדיניות ענישה שתחילתה במאסר מותנה למשל: א. כב' השופט קובו, ת"פ 8114-05-09 מדינת ישראל נ' פלוני (25.12.12) הורשע בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית שהכה אותה בידה במקל שבור של מגב, ושרט את ידה באמצעות המגב לנאשם הכה עבר פלילי: לחובתו הרשעה אחת משנת 1999 בעבירות של תקיפה סתם וכליאת שווא. נאמר שבהתאם לתיקון 113 לחוק מתחם העונש ההולם למקרה דנן, כאשר עסקין בעבירת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כאשר הנאשם פגע במתלוננת באמצעות מקל, נע בין מאסר מותנה, לבין מאסר בפועל למשך שבעה חודשים. אך באיזון מול השיקולים לקולא נמצא שראוי של"צ אולם, נכותו, נמצא בלתי כשיר לעבודות שירות, ובשים לב להעדר עבר פלילי משמעותי ולחלופי הזמן. נוכח ההלימה לנסיבות באותן מקרה נדחתה המלצת תסקיר להסתפק במאסר מותנה, וגזר הדין כלל: 1. צו של"צ בהיקף של 300 שעות כהמלצת שירות המבחן; 2.

מאסר מותנה ל-3 חודשים לבל יעבור בשלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות מסוג פשע; 3. מאסר מותנה ל-3 חודשים לבל יעבור שלוש שנים כל עבירת אלימות מסוג עוון; 4. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 1,000 ₪.

ב. כב' השופט קובו ת.פ (פ"ת) 29487-11-12 מדינת ישראל נ' פלוני (6.5.13) הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בתקיפת חבלנית של בת זוג. על נסיבות הביצוע אציין כי בעת ויכוח אחז בחוזקה את המתלוננת, שרט בידו את צווארה של ואת כתפה השמאלית, ואף תלש מצווארה שרשרת והשליכה לרצפה. בית המשפט סבר כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל. עוד צוין כי המתלוננת סובלת התעללות מילולית, פיזית וכלכלית זמן רב ע"י הנאשם. גזר הדין כלל: 1. מאסר בפועל ל-2 חודשים; 2. הפעלת מאסר מותנה בן-6 חודשים. שישה חודשים יופעל במצטבר לעונש שמושת בגין תיק זה, כך שסך הכול ירצה הנאשם מאסר בפועל למשך שמונה חודשים, מיום מעצרו; 3. 8 חודשי מאסר מותנה, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע; 4. חודשי מאסר מותנה, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים;

ג. כב' הש' א' יקואל, תפ (ראשל"צ) 3997-09, מ.י. תביעות ראשל"צ נ' ניסן יחזקאל (21.6.12) שם סטר לזוגתו מספר פעמים, משך בשערה ונשך אותה בפניה. הנאשם גרם למתלוננת לחבלות בדמות המטומות, שריטות וסימני נשיכה. אך באותו נסיבות, תקפה המתלוננת את הנאשם וכתוצאה מכך נגרם לו שבר באפו. דהיינו חבלה ממשית הנאשם יליד 1976 ובעברו הרשעה אחת שהתיישנה ושאינה דומה. גזר הדין לפי הסדר טיעון כלל: 1. מאסר מותנה ל-5 חודשים למשך 3 שנים; 2. של"צ בהיקף של 100 שעות; "

נוכח בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם הענישה במקרה שבפני נע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר, שאפשר וירוצו בעבודות שירות.

עבירת האיומים

באשר לעבירת האיומים בה נקבעה אחריותו של הנאשם הערך המוגן הוא הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

בחינת הפגיעה בערך החברתי המוגן מוביל למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית, שכן הנאשם איים על חיי המתלוננת

כשהוא מתקרב אליה כשסכין בידו ואין לדעת כיצד היה מסתיים אירוע זה, לולא מנעה אמה של המתלוננת מהנאשם להתקרב אליה.

מתחם העונש ההולם לעבירת האיומים הינו רחב, הוא משתנה בהתאם למהות הדברים המושמעים ולסיכון הטמון בהם, והוא יכול לנוע בין אי הרשעה לבין עונש מאסר ממש.

לטעמי, בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע עבירת האיומים שבפני אני סבור כי מתחם הענישה ביחס לסוג האיומים שבפני הינו בין מאסר מותנה נלווה לשל"צ, קנס או התחייבות לבין מאסר בפועל.

בהתאם לסעיף 40 יג לחוק העונשין, היות שמדובר ב-2 עבירות שבוצעו באירוע אחד, יש לקבוע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

אני סבור כי מתחם הענישה לאירוע כולו נע בין מאסר מותנה לבין שלושה חודשי מאסר

שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם בדין

הנאשם עתר לביטול הרשעתו בדין. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנעות מהרשעה תיעשה בצמצום, בהצטבר שני גורמים: האחד, שסוג העבירה מאפשר "לוותר" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפסק הדין בעניין כתב מנה בית המשפט מספר אמות מידה לקביעה, אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד, אם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים; הנסיבות בהן ביצע את העבירה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול במעשיו; והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.

ככלל נעשה שימוש באפשרות של ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה מקום בו קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית הכללית כתוצאה מההרשעה (ראה: **רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל**).

ברע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (ניתן ביום 17/6/13) נקבע כי ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הם ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. עוד נקבע כי ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עוצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מהרשעתו, וזאת כתנאי לאי הרשעתו בדין.

במקרה שבפני אני סבור כי האינטרס הציבורי שבהגנה על נשים מפני אלימות בני זוגן, תופעה שהפכה נפוצה וקשה במחוזותינו, אין מנוס מהרשעתו של הנאשם. למעלה מזאת, אציין כי לא הוכח בפני כי הרשעת הנאשם תביא לשלילת רישיונו כנהג רכב ציבורי ולפגיעה במטה לחמו. לפיכך, ההרשעה בעינה עומדת.

גזירת העונש המתאים

לאחר קביעת מתחם העונש ההולם יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם, זאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

הנאשם כיום בן 35 שנה, גרוש בשנית. הנאשם בן למשפחה נורמטיבית ותקינה ואין באישיותו דפוסים עברייניים או אלימים.

מעיון בתסקיר שירות המבחן קשה לקבוע מהי רמת המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, שכן המידע עליו הינו חלקי משלא הצליח שירות המבחן לאתרה ולשמוע עמדתה ביחס לנאשם לחיים במחיצתו ולאירוע עצמו.

לא הובאו בפני ראיות לעניין אופי החבלה שנגרמה למתלוננת, ומבלי להקל ראש, נמצא מעשהו של הנאשם ברף הנמוך של העבירה.

הנאשם נעדר עבר פלילי וחלף זמן לא מבוטל (כשנתיים וחצי) מאז בוצעו העבירות, מבלי שנפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים.

נוכח גורמי הסיכון המצוינים בתסקיר ולנוכח הסיכוי מפני הישנות העבירות, מצאתי להשית על הנאשם מאסר מותנה, ולא אוכל לקבל המלצת שירות המבחן בעניינו.

נתתי דעתי לכך שהנאשם אינו עובד ונמנעתי מהשתתף קנס בין רכיבי הענישה.

בנסיבות העניין, ומהשיקולים שהובאו לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. הנאשם יבצע 200 שעות של"צ בהתאם לתכנית שתגובש על ידי שירות המבחן.
2. שלושה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 36 חודשים מהיום אם יעבור משך תקופה זו עבירה של תקיפת בת זוג.
3. חודש מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים מהיום, אם יעבור משך תקופה זו עבירה של איומים.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ד, 10 ספטמבר 2014, בנוכחות הצדדים.